

இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம்

விடுதலைப் புலிகளின் நிலைப்பாடு

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்

Liberation Tigers Of
TAMIL EELAM

10

இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம்

விடுதலைப்புலிகளின் நிலைப்பாடு

அரசியல் பிரிவு
தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள்

இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தை தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் நிபந்தனையற்ற முறையில் அங்கீகரிக்க மறுத்தது ஏன்? இந்த ஒப்பந்தத்தில் உள்ள அடிப்படையான குறைபாடுகள் என்ன? இந்த ஒப்பந்தம் தமிழ்த் தேசிய இனப்பிரச்னைக்கு ஒரு நிரந்தரத் தீர்வை அளிக்குமா? தமிழ் மக்களின் அரசியல் அபிலாசைகளைப் பூர்த்தி செய்யுமா? தமிழ் மக்களின் தேசிய நலன்களைப் பேணுமா? தமிழீழ மக்கள் சுதந்திரமாக, கௌரவமாக, நிம்மதியாக, பாதுகாப்புடன் வாழ வழி வகுக்குமா? இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடை அளிப்பதுடன் இந்த ஒப்பந்தம் பற்றி எமது இயக்கத்தின் நிலைப்பாட்டை தெளிவாக விளக்குவதுதான் இந்த அரசியல் ஆவணத்தின் நோக்கம்.

இந்த ஒப்பந்தத்தின் மகத்துவம் பற்றியும், அதன் வரலாற்று முக்கியத்துவம் பற்றியும்/ராஜீவ்-ஜே.ஆரின் பிரமாதமான ராஜதந்திர சாதனை பற்றியும் இந்திய அரசு ஓயாது பறைசாற்றி வருகிறது. தமிழீழ மக்களின் தேசிய இனப்பிரச்னைக்கு தீர்வு காணும் பிரதான நோக்கத்துடன் செய்து கொள்ளப்பட்ட இவ்வொப்பந்தம், தனிநாட்டுக் கோரிக்கையை தவிர தமிழ் மக்களின் சகல அரசியல் உரிமைகளையும் மீளப் பெறுவதற்கு வாய்ப்பளிக்கிறது என இந்திய அரசு கூறி வருகிறது. இந்திய அரசின் இந்த விளக்கம் உண்மைக்கு மாறானது. குறுகிய பிரச்சார நோக்கத்தைக் கொண்டது.

இந்த ஒப்பந்தமானது. தமிழீழ மக்களின் அரசியல், தேசிய நலன்களைப் பேணுவதாக அமையவில்லை. தமிழீழ மக்களின் தேசிய இனப் பிரச்னையின் சிக்கலான பரிமாணங்களை எந்த வகையிலும் செம்மையாக அணுகவில்லை. அவற்றிற்கு பரிகாரம் காண முனையவில்லை. மாறாக, ஈழத்தமிழரின் தேசிய பிரச்னையை முற்றிலும் தவறான கண்ணோட்டத்தில், முற்றிலும் தவறான அடிப்படையில் இந்த ஒப்பந்தம் தொட்டு நிற்கிறது. இது பற்றி விரிவாகப் பார்ப்போம்.

ஒரு தேசியப் பிரச்னே

ஈழத் தமிழ் மக்களது பிரச்னே ஒரு தேசியப் பிரச்னே. (NATIONAL QUESTION) ஒரு தேசிய இனத்தின் அடிப்படையான அரசியல் உரிமைப் பிரச்னே. இந்த தேசிய சுய நிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையிலேயே நாம் எமது போராட்டத்தை நெறிப்படுத்தி முன்னெடுத்து வந்தோம்.

பாரம்பரியமாக நாம் வாழ்ந்து வரும் எமது தாய் மண், தனித்துவ சிறப்புடைய எமது கலாச்சாரம், மகத்துவமான எமது தாய்மொழி, எமக்கே உரித்தான வாழ்க்கை முறை, மூவாயிரம் ஆண்டுகள் வரை நீண்டு செல்லும் எமது வரலாறு- இந்தப் பண்புகளால் ஒரு தனித்துவமான தேசிய இனமாக நாம் அமையப் பெற்றிருக்கிறோம்.

ஒரு தேசிய இனம் என்ற ரீதியில் எமது அரசியல் தலே விதியை நாமே நிர்ணயிருக்கும் உரிமை எமக்குண்டு. இந்த உரிமையை ஐ.நா சாசனமும், சர்வதேச சட்ட மரபுகளும் அங்கீகரிக்கின்றன. இந்த உரிமையின் அடிப்படையில் பிரிந்து சென்று தனியரசை அமைக்கும் சுதந்திரமும் எமக்குண்டு.

எமது மக்களுக்கு எதிரான பேரினவாத ஒடுக்குமுறை இனப் படுகொலேயாக விஸ்வரூபம் பெற்றபோது சிங்கள தமிழ் தேசிய இனங்கள் மத்தியில் முரண்பாடு முற்றி முதன்மை பெற்றபோது, ஒற்றையாட்சியின்கீழ் ஐக்கியமாய் வாழ முடியாத நெருக்கடி நிலே எழுந்தபோது, சுயநிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையில் அரசியல் சுதந்திரப் போராட்டத்தை அதாவது தனியரசுப் போராட்டத்தை நாம் முன்னெடுத்தோம். எனவே, சாராம்சத்தில் எமது போராட்டமானது சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டமாகும்.

எமது தேசிய சுயநிர்ணயத்தை, எமது அரசியல் சுதந்திரத்தை வென்றெடுக்கவே நாம் கடந்த பன்னிரண்டு ஆண்டு

காலத்திற்கு மேலாக புரட்சிகர. ஆயுதப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். இந்த ஆயுதப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்த எமது இயக்கம் மகத்தான தியாகங்களை புரிந்திருக்கிறது. அற்புதமான அர்ப்பணிப்புகளை செய்திருக்கிறது. இந்த அரசியல் இலட்சியத்திற்காகவே ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட எமது போராளிகள் உயிர்த் தியாகம் செய்திருக்கிறார்கள் இந்த இலட்சியப் போருக்காக எமது மக்கள் அனுபவித்த துன்பத்தின் ஆழத்தை எழுத்தில் விவரிக்க முடியாது. சுதந்திரத் தமிழீழம் என்ற இந்த இலட்சியத்திற்காக இருபதினாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட எமது மக்கள் செத்து மடிந்திருக்கிறார்கள்.

வீரமும் தியாகமும், சாவும் அழிவும், அலாதியான அர்ப்பணிப்புகளும் நிறைந்த ஒரு உன்னதமான தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை, ஒரு தேசிய சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டத்தை இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் கொச்சைப்படுத்துகிறது. கொலை செய்துவிடுகிறது. ஈழத் தமிழரின் பிரச்னை ஒரு தேசிய இனப் பிரச்னை என்பதை முற்றாக நிராகரித்துவிட்டு, ஒரு சிறுபான்மை இனக்குழுவின் அரசியல் பிரச்னை என்ற வகையில் இந்த ஒப்பந்தம் தவறாகச் சித்தரிக்கிறது.

இலங்கை மக்கள் ஒரு பல் இன சமுதாயமாக (PLURAL SOCIETY) வாழ்கிறார்கள். இதில் தமிழர்கள் ஒரு இனக்குழு (ETHNIC GROUP) என்ற ரீதியில் இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் ஈழத் தமிழினத்திற்கு வரைவிலக்கணம் அளிக்கிறது.

இந்திய அரசின் இந்த விளக்கம், எமது போராட்டத்திற்கு மூலமாகவுள்ள தேசிய இனக் கோட்பாட்டையும், தேசிய சுயநிர்ணய உரிமைப் பிரச்சனையையும் குழிதோண்டிப் புதைத்துவிடுகிறது. திம்பு பேச்சு வார்த்தைகளின் போது நாம் முன்வைத்த தமிழ் தேசியம், சுய நிர்ணய உரிமை போன்ற கோட்பாடுகளை நிராகரித்த இலங்கை அரசு, பல் இன கோட்பாட்டை (MULTI-ETHNIC CONCEPT) முன்வைத்து ஈழத் தமிழ் மக்களின் அடிப்படை அரசியல் பிரச்சனையை

மழுங்கடிக்க முனைந்தது. சிங்களப் பேரினவாதிகள் கொடுத்த சித்தாந்த விளக்கத்தையும், அதே சொற்பிரயோகங்களையும் இந்திய அரசு இந்த ஒப்பந்தத்தில் கையாண்டிருக்கிறது. இலங்கை அரசின் இனவாதக் கொள்கைக்கு சார்பாக விளங்கும் இந்த வரைவிலக்கணங்களை பிரயோகித்து ஈழத் தமிழரின் சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டத்திற்கு ஆப்பு வைத்துவிட முனைந்திருக்கிறது இந்திய அரசு.

தமிழ்த் தாயகம் :

ஈழத் தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு தாயகப் பூமியுண்டு. வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களைக் கொண்ட இந்த தாயக மண்ணில் பாரம்பரியமாக, வரலாற்றுரீதியாக நாம் வாழ்ந்துவருகிறோம். இந்தத் தாயகம் எமது சொத்துடமை. இந்த மண்ணுரிமை எமது சமூகப் பொருளாதார வாழ்வுக்கு இன்றியமையாதது. எமது அரசியல் சுதந்திரத்திற்கு அஸ்திவாரமானது. எமது தமிழ்த் தாயகத்தை அங்கீகரித்து, அந்தப் பிரதேச உரிமையின் அடிப்படையிலேயே எமது பிரச்சனைக்கு தீர்வுகாணப்படவேண்டும். ஆனால் இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் தமிழ்த் தாயக உரிமையை அங்கீகரிக்கவில்லை. மாறாக, தமிழ்ப் பகுதிகளில் சிங்களக் குடியேற்றத்தை நியாயப்படுத்துவதோடு, தமிழ் தாயகத்தை இரு கூறுகளாகப் பிரித்துவிடும் அபாயகரமான அம்சங்களையும் உள்ளடக்கியிருக்கிறது.

வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்கள் வரலாற்றுரீதியாக தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழும் பிரதேசமாக குறிப்பிடும் அதே வேளை ஏனைய இனக் குழுக்களும் எல்லாக் காலங்களிலும் இப் பகுதியில் தமிழருடன் சேர்ந்து வாழ்ந்துவந்திருக்கிறார்கள்; என இந்த ஒப்பந்தம் பிரகடனப்படுத்துகிறது.

எல்லாக் காலங்களிலும் ஏனைய இனத்தவர்களும் இப் பிரதேசத்தில் தமிழர்களுடன் சேர்ந்து வாழ்ந்துவந்திருக்கிறார்கள் என்ற இந்த விளக்கம் தமிழ்த் தாயகக் கோட்பாட்டிற்கு

மாசு கற்பிப்பதாக அமைகிறது. அத்தோடு, வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் கடந்த நாற்பது ஆண்டு காலமாக தொடர்ச்சியாக நடைபெற்றுவரும் சட்ட விரோத சிங்களக் குடியேற்றத்தை நியாயப்படுத்துவதாவும் அமைகிறது.

வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்கள் இணைந்த தமிழ் மாநிலம் உருவாவதற்கு இந்த ஒப்பந்தம் வழிவகுப்பதாக இந்திய அரசு கூறிவருகிறது. இது உண்மைக்கு மாறானது.

வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களை ஒரு நிர்வாகப்பிரிவாக (தமிழ் மாநிலமாக அல்ல) மிகச் சொற்பகாலத்திற்கு தற்காலிகமாக இணைப்பதற்கு மட்டும் இந்த ஒப்பந்தம் வழிகோலுகிறது. ஆனால், அதே சமயம், இந்த இணைப்புக்கு அங்கீகாரம் பெறும் வகையில் கிழக்கு மாகாணத்தில் சர்வசன வாக்கெடுப்பு ஒன்றை நடத்தவும் இந்த ஒப்பந்தம் வலியுறுத்துகிறது. இந்த வாக்கெடுப்பு தமிழ்த் தாயகத்தை நிரந்தரமாக பிளவுபடுத்திவிடும் ஆபத்தான அம்சம் என்றே நாம் கருதுகிறோம்.

தமிழ்த் தாயகத்தின் இணைபிரியாத அங்கமான கிழக்கில் இணைப்புபற்றி வாக்கெடுப்பு நடத்துவதை நாம் அங்கீகரிக்க முடியாது. ஏனென்றால் தமிழ்த் தாயகம் என்பது பிரிவுபடுத்தமுடியாத (INDIVISIBLE) பூகோள வடிவம்.

கிழக்கிலிருந்து அகதிகளாக இடம்பெயர்ந்த பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ் மக்களை அவர்களின் பாரம்பரிய கிராமங்களுக்கு திரும்பவிடாமல் தடுத்து, சட்ட விரோத சிங்களக் குடியேற்றவாசிகளுக்கு வாக்குரிமை அளித்து சர்வசன வாக்கெடுப்பு என்ற தில்லு முல்லு நாடகத்தை அரங்கேற்றி கிழக்கிலங்கையை கபளீகரம் செய்துவிட திட்டமிடுகிறது சிங்கள அரசு. தமிழ்த் தாயகத்தை கூறுபோட்டு சிதறடிக்கும் சிங்கள அரசின் இந்த நாசகாரத் திட்டத்திற்கு இந்த ஒப்பந்தம் வழிவகுப்பதாக அமைகிறது.

தமிழர் தாயகம், தமிழர் தேசியம், தமிழர் சுயநிர்

ணயம் ஆகிய ஈழத் தமிழ் மக்களின் மூலாதார அரசியல் கோரிக்கைகளை இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் நிராகரிக்கிறது. பதிலாக, ஈழத் தமிழரை ஒரு சிறுபான்மை சமூகக் குழுவாக மதிப்பீடுசெய்து, இலங்கையின் ஒற்றையாட்சியின்கீழ், சிங்களப் பேரினவாதத்தின் வடிவமான அரசியல் யாப்பின்கீழ், சிங்களப் பெரும்பான்மைச் சர்வாதிகாரத்தின்கீழ் எமது பிரச்சனைக்கு தீர்வுகாண விழைகிறது இந்த ஒப்பந்தம். நாற்பது ஆண்டு காலமான எமது நீண்ட அரசியல் வரலாற்றையும், தமிழ் மக்களின் தேசிய விழிப்புணர்வையும், தேசிய சுதந்திர எழுச்சியையும் காற்றில் பறக்கவிட்டு-இதுவரை காலமும் தமிழீழத்தில் ஆறுக ஓடிய இரத்தத்தையும் கண்ணீரையும் மூடிமறைத்துவிட்டு- ஜெயவர்த்தனுவுடன் அந்தரங்கமாக செய்யப்பட்ட இந்தப் போலியான ஒப்பந்தம் தமிழீழ மக்களின் அடிப்படையான அரசியல் பிரச்சனைகள் எதையும் தொட்டு நிற்கவில்லை.

அரசியல் தீர்வு :

தமிழீழ மக்களின் தேசிய இனப் பிரச்சனையைத் தீர்த்து வைப்பதற்கு இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் முன்வைக்கும் தீர்வுத் திட்டம்பற்றி இனிப் பார்ப்போம்.

4.5.1986 லிருந்து *9.12.1986* வரை இந்திய அரசும் இலங்கை அரசும், தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைமையுமாக, பகிரங்கமாகவும் அந்தரங்கமாகவும் பேச்சு வார்த்தைகளை நடத்தி, மாகாணசபைத் தீர்வுத் திட்டம் ஒன்றை உருவாக்கினர். இந்தத் தீர்வுத் திட்டத்தை எமது இயக்கம் அந்த நேரத்திலேயே நிராகரித்துவிட்டது. இந்தத் திட்டத்திலுள்ள குறைபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டி, இத் தீர்வுத் திட்டம் தமிழ் மக்களின் அரசியல் அபிலாசைகள் எதையும் பூர்த்திசெய்யவில்லை என விளக்கி, எமது இயக்கத் தலைவர் திரு. பிரபாகரன் முன்னுள் தமிழக முதலமைச்சர் மாண்புமிகு எம்.ஜி. இராமச்சந்திரன் அவர்கள் மூலமாக இந்திய அரசுக்கும் உத்தியோகபூர்

வமான ஒரு அறிக்கையையும் சமர்ப்பித்தார்.

எமது இயக்கத்தால் அன்றே நிராகரிக்கப்பட்ட மாகாண சபைத் திட்டத்தைத்தான், இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் இன்று முன்வைக்கிறது. இந்த சமரசத் திட்டத்தில் முடிவுருத சில விசயங்கள்பற்றி இந்திய-இலங்கை அரசுகள் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்துமென இவ்வொப்பந்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனுல் ஜெயவர்த்தனு இது சம்பந்தமான பேச்சுக்களை நடத்த மறுத்திருப்பதுடன், பழைய, முடிவுருத, மாகாணசபைத்திட்ட யோசனைகள் அடங்கிய இரு மசோதாக்களை (மாகாணசபை சட்டம், 13வது அரசியல் சட்டத்திருத்தம்) இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றியிருக்கிருர். இந்தத் தீர்வுத் திட்டத்தை விரிவான முறையில் நாம் இங்கு விமர்சிக்க முனையவில்லை. இந்தத் திட்டத்திலுள்ள அடிப்படையான குறைபாடுகளை மட்டும் இங்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறோம்.

ஈழத் தமிழ் மக்களின் அடிப்படையான அரசியல் பிரச்சனைகளை மையமாக வைத்து, அவர்கள் பிரத்தியேகமான குறைபாடுகள், தேவைகளைக் கருத்தில்கொண்டு தமிழரின் இனப் பிரச்னையை தீர்க்கும் நோக்குடன் இந்த மாகாண சபைத் திட்டம் உருவாக்கப்படவில்லை. இந்தத் திட்டமானது, பரவலாக, அகில இலங்கை ரீதியில், பெரும்பாலான சிங்கள மாகாணங்கள் உட்பட, இலங்கையின் ஒன்பது மாகாணங்களுக்குமாக மிகவும் வரையறுக்கப்பட்ட முறையில் நிர்வாக அதிகாரத்தை விரிவுபடுத்துகிறது. ஆகையால், இத் திட்டம் தமிழ் மக்களின் அடிப்படையான பிரச்சனைகளை, அவர்களது நியாயமான அரசியல் அபிலாசைகளை பூர்த்தி செய்யுமென எதிர்பார்ப்பது அசட்டுத்தனமாகும்.

இலங்கை மத்திய அரசின் ஏகபோக அரசியல் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் அகில இலங்கை ரீதியாக ஒரு நிர்வாக அமைப்பை உருவாக்க இத்திட்டம் வழிவகுத்திருக்கிறது. தமிழ்ப் பகுதிக

ளும் தமது பிரதேச தனித்துவத்தையும், தேசிய தன்மையை யும் இழந்து இந்த நிர்வாக அமைப்பின் ஒரு அங்கமாக மத் திய அரசின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் இயங்க இத் திட்டம் வகைசெய்துள்ளது.

இந்த தீர்வுத் திட்டத்தை செயலாக்குவதற்காக கொண்டு வரப்பட்ட சட்டங்கள் மாகாணங்களுக்கு அரசியல் அதிகா ரத்தை பரவலாக்கம் செய்வதற்குப் பதிலாக, மத்திய அரசி டம் அதிகாரத்தை குவித்துள்ளது. சிங்கள அரசின் தனிமனித சர்வாதிகாரியாகத் திகழும் ஜனாதிபதிக்கும், அவரது பிரதிநிதி யாகச் செயல்படும் ஆளுனருக்கும், சிங்களப் பெரும்பான்மை ஏதேச்சாதிகாரத்தின் இருப்பிடமான பாராளுமன்றத்திற்கும் ஏகபோக அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. மத்திய அரசின் இந்த மூன்று துருவங்களிலுமிருந்து மாகாண சபைக ளின் ஆட்சியதிகாரங்கள் (சட்டமியற்றும் அதிகாரமும் நிறை வேற்றும் அதிகாரமும்) வெகுவாக மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக் கின்றன. இந்த வகையில், மாகாணச் சுயாட்சி, அதிகாரப் பரவலாக்கம் என்பதெல்லாம் வெறும் கேலிக் கூத்தாகவே தென்படுகிறது.

மாகாண சபைகளை கலைக்கும் அதிகாரம்

13வது அரசியல் சட்டத் திருத்தம் ஜனாதிபதி ஜெய வர்த்தனாவுக்கு சர்வ அதிகாரங்களையும் வழங்குகிறது. அவசர கால நிலையைப் பிரகடனப்படுத்திவிட்டு மாகாண சபைகளைக் கலைப்பதற்கும், மாகாண நிர்வாகத்தை செயலிழக்கச் செய்வ தற்குமான ஏகபோக அதிகாரங்களை ஜெயவர்த்தனா பெற்றிருக் கிறார். அத்தியாவசிய சேவைகளுக்கு குந்தகம் ஏற்பட்டால் அல்லது இலங்கையின் பாதுகாப்பிற்கு பங்கம் ஏற்பட்டால், அல்லது உள்நாட்டுக் கிளர்ச்சி வெடித்தால் அல்லது இப்படி யான நிகழ்வுகளுக்கான சாத்தியக்கூறுகள் தோன்றினால் ஜனாதி பதி அவசரகால நிலையைப் பிரகடனப்படுத்திவிட்டு தான்தோன் றித்தனமாக நடந்துகொள்ளலாம். அதுமட்டுமன்றி மாகாண

சபைகள் நிறைவேற்றும் எந்தச் சட்டங்களையும் நிராகரிக்கும் அதிகாரமும் ஜனதிபதிக்கு உண்டு.

கடந்த 10 ஆண்டு காலத்திற்கு மேலாக அவசரகால நிலையில் ஆட்சியை நடத்தும் ஜெயவர்த்தனவுக்கு மேலும் அவசரகால அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டிருப்பதை பார்க்கும் போது தமிழ் மாகாண சபைகளின் கதி என்ன ஆகும் என்பதை நாம் ஊகித்துக்கொள்ளலாம்.

ஜனதிபதியின் பிரதிநிதியாகச் செயல்படும் ஆளுனர் வெறும் சம்பிரதாயப் பொம்மையாக இல்லாமல் முழு நிர்வாக அதிகாரங்களையும் கொண்டவராக, ஜனதிபதியின் கட்டளைகளை நிறைவேற்றுபவராக செயல்படுவார். மாகாண முதல் மந்திரிக்கும் மந்திரி சபைக்கும் எந்தவகையிலும் கட்டுப்படாது மத்திய அரசின் அதிகாரத்தை மாகாணங்கள்மீது திணிப்பவராக ஆளுனர் இயங்குவார். சுருங்கக் கூறின் மாகாண சபை நிர்வாகம் ஆளுனர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டதாக இருக்கும்.

சிங்களப் பெரும்பான்மையினரின் ஆதிக்கபீடமான பாராளுமன்றம் மாகாண சபைகளின் செயல்பாடுகளை கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரங்களைக் கொண்டதாக இருக்கும். மாகாண சபைக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் துறைகள் சம்பந்தமாகவும் சட்டமியற்றும் அதிகாரம் பாராளுமன்றத்திற்கு உண்டு. இப்படியாக ஜனதிபதி, ஆளுனர், பாராளுமன்றம் ஆகியன வாயிலாக மாகாணசபையின் அரசியல் அதிகாரப் பற்கள் அனைத்தும் பிடுங்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மத்திய அரசிடம் முக்கிய துறைகள்

இந்தத் தீர்வுத் திட்டமானது அரசியல் அதிகாரத்தைப் பரவலாக்கி பிரதேச நிர்வாகப் பொறுப்பை மக்களிடம் ஒப்படைப்பதற்கு மறுப்பதோடு, பிரதேச பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையான பல முக்கிய துறைகளையும், மத்திய

அரசின் பொறுப்பில் ஒதுக்கியிருக்கிறது. விவசாயம், கைத்தொழில், மீன்பிடித் துறை, காணி அபிவிருத்தி, நிர்மாண வேலைகள், புனர்வாழ்வு, உள்நாட்டு அரசாங்க சேவை-இப்படியாக முக்கிய துறைகள் மாகாணசபை நிர்வாகத்திற்கு உட்படுத்தப்படவில்லை. ஈழத் தமிழ் மக்களின் சமூக, பொருளாதார வாழ்வுக்கு அடிப்படையானதும் தேசிய தனித்துவத்திற்கு மூலமானது காணி உரிமைகூட மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'அரச காணிகள்' என்ற போர்வையில் நிலவுரிமையும், காணி ஒதுக்கீடு அதிகாரமும் சிங்கள அரசின் ஆணைக்கு உட்படுகிறது. அதேவேளை நீர்ப்பாசனத் திட்டம், தேசிய அபிவிருத்தி திட்டம் என்ற சாக்கில் தொடர்ந்தும் சிங்களக் குடியேற்றம் மூலம் தமிழ்ப் பகுதிகளைக் கபளீகரம்செய்யும் வாய்ப்பும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இவற்றோடு மட்டுமல்லாது மாகாண பொலீஸ் நிர்வாகம், நீதி பரிபாலன சேவை, உயர்கல்வி ஆகிய முக்கிய துறைகளும் மத்திய அரசின் அதிகார வலையத்திற்குள் வருகின்றன.

ஒட்டுமொத்தத்தில், இந்த மாகாண சபைத் தீர்வுத் திட்டம் தமிழீழ மக்களின் அரசியல் அபிலாசைகளையோ பொருளாதார நலன்களையோ பேணுவதாக அமையவில்லை. தமிழ் மக்கள் தொடர்ந்தும் சிங்களப் பேரினவாத ஒடுக்குமுறையின் கீழ் நசுக்கப்படுவதற்கும், சுரண்டப்படுவதற்கும், சீரழிவதற்கும் இத் தீர்வுத் திட்டம் வழி வகுக்கிறது.

ஈழத் தமிழ் மக்களுக்கு இழைத்த துரோகம்

இப்படியான போலியான, வெறுமையான, எந்தவித சுயாட்சி அதிகாரமுமற்ற மாகாண சபைத் திட்டத்தைத்தான் இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் தமிழரின் தேசிய இனப் பிரச்சனைக்கு தீர்வுத் திட்டமாக முன்வைக்கிறது. இதிலிருந்து ஒன்று தெள்ளத்தெளிவாகத் தெரிகிறது. அதாவது, தமிழரின் பிரச்சனையை தீர்த்துவைப்பதற்காகவோ அன்றி தமிழரின் நலன்

களைப் பேணுவதற்காகவோ இந்த ஒப்பந்தம் செய்யப்பட வில்லை. இந்திய அரசானது தனது தேசிய பூகோள நலன்களைக் கருதியே இந்த ஒப்பந்தத்தைச் செய்திருக்கிறது. தமிழ் மக்க ளின் நலன்களை முற்றாகப் புறக்கணித்து, அவர்களது நியாய பூர்வமான அரசியல் கோரிக்கைகளை உதாசீனம்செய்து இந் திய அரசானது தனது பூகோள நலன்களுக்கு மட்டும் முக்கி யத்துவம் அளித்துள்ளமைதான் இந்த ஒப்பந்தத்தின் அடிப்ப டையான குறைபாடாகும்.

தமிழ் மக்கள் நலனில் அக்கறை காட்டுவதாக நடித்து, தமிழரின் அழிவுக்காக ஒப்பாரிவைத்து, மனிதாபிமான போலிக் கண்ணீர் வடித்து, தமிழ்ப் போராளிகளை தனது கூலிப்படைகளாகப் பாவித்து, இறுதியில் இந்திய அரசானது தனது சுயநல தேசிய நலனைப் பூர்த்திசெய்துகொண்டது. இப் படியாக, ஈழத் தமிழரின் பிணக் குவியல்கள்மீது இந்திய வல் லாதிக்கம் தனது வெற்றிக்கொடியை பறக்கவிட்டிருக்கிறது.

இந்திய அரசானது இலங்கையோடு நல்லுறவை பலப் படுத்திக்கொள்வதையோ அல்லது தனது பூகோள-அரசியல் நலன்களைப் பேணுவதையோ அல்லது தென் ஆசிய பிராந் திய வல்லரசாக தன்னை நிலைநிறுத்திக்கொள்வதையோ ஈழத் தமிழ் மக்கள் ஆட்சேபிக்கப்போவதில்லை. பாரத நாட்டை தமது பாதுகாவலனாகவும் நண்பனுமாகவே எமது மக்கள் கருதிவந்தனர். ஆகவே, பாரதம் தனது தேசிய நலன்களைப் பேணுவதில் எமது மக்கள் உடந்தையாக இருப்பார்களே யன்றி அதற்கு முரண்பட்டு நிற்கமாட்டார்கள். இந்திய அர சுக்கு இது தெரியாததல்ல. அப்படியிருந்தும் தனது பூகோள அபிலாசைகளைப் பூர்த்திசெய்ய எமது மக்களைப் பலிகடா வாக்கி, எமது மக்களின் நலன்களை முற்றாகப் புறக்கணித்து விட்ட இந்திய அரசின் இந்த சூழ்ச்சிகர ராஜதந்திரம் ஈழத் தமிழ் மக்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட மாபெரும் வரலாற்றுத் துரோகமாகும்.

இந்திய பூகோள நலன்கள் :

இந்த ஒப்பந்தம் வாயிலாக இந்தியாவுக்கு கிட்டியுள்ள பூகோள நலன்கள்பற்றி இனி பார்ப்போம்.

"இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் மத்தியிலான பாரம்பரிய நட்புறவை வளர்ப்பதற்கும், தீவிரப்படுத்துவதற்கும், பலப்படுத்துவதற்கும் அதிமுக்கியத்துவம் கொடுத்து" இந்த உடன்பாடு செய்துகொள்ளப்படுவதாக ஒப்பந்த முன்னுரையிலேயே பிரகடனம் செய்யப்படுகிறது.

இந்த நட்புறவு என்ன என்பதுபற்றி நாம் விளக்கத் தேவையில்லை. இலங்கைத் தீவை தனது வல்லாதிக்க வியூகத்திற்குள் வளைத்துப்பிடிக்க வீசப்பட்ட வலைதான் இந்த நட்புறவு. மேற்கத்தைய ஏகாதிபத்திய சிலந்தி வலைக்குள் சிக்குப்பட்டிருந்த ஜெயவர்த்தன அரசை இந்த நட்புறவுப் பொறிக்குள் சிக்க வைத்திருக்கிறது இந்த ஒப்பந்தம்.

தென்னசியாவில் தன்னை ஒரு வல்லரசாக நிலைநிறுத்திக்கொள்ளவும், தனது ஆதிக்கத்தின்கீழுள்ள தென்னசிய பிராந்தியக் கூட்டுறவில் இலங்கையை நிரந்தரமாக இணைத்துக்கொள்ளவும், இந்துமா சமுத்திரப் பிராந்தியத்தில் ஏனைய வல்லரசுகளின் ஊடுருவலைத் தடுத்துநிறுத்தவும் இந்த ஒப்பந்தம் வழிகோலுகிறது.

இலங்கையில் ஊடுருவி நாசவேலையில் ஈடுபட்டிருந்த இஸ்ரேலிய உளவுப் படையினர், இலங்கை இராணுவத்திற்கு முண்டுகொடுத்துவந்த பிரிட்டிஷ், அமெரிக்க, தென்னபிரிக்க அந்நிய கூலிப் பட்டாளங்கள் இந்தியாவின் பாதுகாப்பிற்கு அச்சுறுத்தலாக விளங்கின. மேற்கத்தைய ஏகாதிபத்தியத்தின் இந்த அந்நிய நாசகார சக்திகளை இலங்கையிலிருந்து வெளியேற்றுவதற்கும் இந்த ஒப்பந்தம் வழிவகுக்கிறது.

இலங்கையில் தளம் அமைத்த 'அமெரிக்காவின் குரல்' போன்ற அந்நிய ஒலிபரப்பு சேவைகள், ராணுவரீதியாக

உளவு பார்க்கும் நோக்கில் இயங்குவதற்கும் இந்த ஒப்பந்தம் தடை விதிக்கிறது.

அதிமுக்கியமாக , இந்துமா சமுத்திரத்தில் கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகத் திகழும் திருகோணமலைத் துறை முகத்தை, இந்தியாவின் பாதுகாப்பு நலன்களுக்கு குந்தகம் விளைவிக்கும் முறையில் எந்த ஒரு நாடும் இராணுவ நோக்கத்திற்காகப் பயன்படுத்துவதை இந்த ஒப்பந்தம் தடுக்கிறது. அதே சமயம், இந்திய கடற்படை இந்த துறைமுகத்தைப் பாவித்துக்கொள்ளும் வகையில் துறைமுக எண்ணெய்க் கிடங்கு புனர்நிர்மாண வேலைகளை இந்தியாவும் இலங்கையும் கூட்டாகச் சேர்ந்துசெய்யவும் இணக்கம் காணப்பட்டிருக்கிறது.

ஒட்டுமொத்தத்தில் இந்தியாவின் தேசிய நலனையும் பூகோள அக்கறைகளையும், வெளிவிவகார உறவுகளையும் பேணிப் பாதுகாப்பதற்கு இந்த ஒப்பந்தம் வழிகோலுகிறது என்பதில் சந்தேகமேயில்லை.

இந்த ஒப்பந்தம் வாயிலாக இந்தியா தனது பூகோள வெளியுறவு நலன்களைப் பூர்த்திசெய்து கொண்டதையும், இலங்கையில் ஏகாதிபத்திய நாசகார சக்திகளின் ஊடுருவலை தடுத்துள்ளதையும் நாம் வரவேற்கிறோம். ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புக் கொள்கையுடைய ஒரு புரட்சிகர விடுதலை இயக்கம் என்பதாலும், இந்தியாவின் இந்து சமுத்திர சமாதானக் கொள்கையை நாம்ஆதரிப்பதாலும், இந்திய அரசு தனது பாதுகாப்பு நலன்கள் கருதி மேற்கொண்டுள்ள இந்த நடவடிக்கையை நாம் வரவேற்கிறோம். இலங்கையில் காலூன்றிய இஸ்ரேலிய உளவுப் படைகளுக்கும், அந்நிய கூலிப் பட்டாளங்களுக்கும் எதிராக எமது விடுதலை இயக்கமே இரத்தம் சிந்திப்போராடியது என்பதையும் நாம் இங்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறோம். எமது இயக்கம் இந்திய நலனுக்கு விரோதமான ஒரு சக்தி அல்ல. மாறாக, இந்தியாவின் நட்பு சக்தியாகவே நாம் செயல்

பட்டோம். செயல்பட விரும்புகிறோம். இந்த ஒப்பந்தமானது இந்திய வெளிவிவகார உறவுடன், இந்திய பூகோள நலன் களைப் பூர்த்திசெய்வதுடன் நின்றுவிட்டால் நாம் நிபந் தனையற்ற முறையில் இந்த ஒப்பந்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருப் போம். ஆனால் இந்த ஒப்பந்தம் ஈழத் தமிழர் பிரச்னையில் தலை யிடுகிறது. ஈழத் தமிழர் நலனை இந்திய நலனுக்காகப் பலியிடு கிறது. இங்குதான் இந்திய அரசுக்கும் எமது இயக்கத்திற்கும் மத்தியில் முரண்பாடு தலைதூக்கியது.

பாதிப்புகள் :

இந்தியாவின் இந்தத் தலையீடு எமது விடுதலை இயக்கத் தையே வெகுவாகப் பாதித்தது. எமது இயக்கம் முன்னெடுத்த சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டத்தைப் பாதித்தது. எமது புரட்சிகர ஆயுதப் போராட்ட வடிவத்தைப் பாதித்தது. பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக, இரத்தமும் வியர்வையும் சிந்தி, எத்தனையோ இன்னல்கள் இடையூறுகளைச் சந்தித்து, நாம் கட்டி வளர்த்த ஆயுதப் போராட்ட அமைப்புகளை 72 மணி நேரத்தில் கலைத்துவிடுமாறு இந்த ஒப்பந்தம் எமது இயக்கம் மீது கடுமையான நிர்ப்பந்தத்தை விதித்தது. எமது மக்களின் பிரச்சனைக்கு திருப்திகரமான ஒரு தீர்வை முன்வைக் காமல் எமது மக்களின் பாதுகாப்பிற்கு தகுந்த உத்தரவாதங் கள் அளிக்காமல் எம்மைத் திடீரென நிராயுதபாணிகளாகு மாறு இந்த ஒப்பந்தம் பணித்தது.

ஜெயவர்த்தன அரசு இந்த ஒப்பந்தத்திற்கு இணக்கம் தெரிவித்து இந்திய ஆதிக்கத்திற்கு அடிபணிய ஒத்துக் கொண்டதற்கு பிரதியுபகாரமாக தமிழரின் சுயநிர்ணய உரிமைக் கோரிக்கையையும் ஆயுதப் போராட்டத்தையும் ஒரேயடியாக நசுக்கி, தமிழினத்தின் நியாயமான உரிமை களை சிங்கள பேரினவாதத்திற்குப் பலியிட இந்திய அரசு துணிந்தது. இந்த ஒப்பந்தத்தை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து, ஆயுதங்களை கையளிக்காது போனால் எமக்கு எதிராக எவ்வித

மான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படும் என்பதையும் இவ்வொப்பந்தம் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை.

இந்த 'ஒப்பந்தத்தை செயல்படுத்த அதாவது எம் வசமிருந்து ஆயுதங்களைப் பறித்தெடுக்க இந்திய இராணுவம் பயன்படுத்தப்படும்.

இலங்கை அரசுக்கு விரோதமான நடவடிக்கைகளுக் காக இந்திய மண்ணைப் பயன்படுத்துவது தடுக்கப்படும்.

இந்திய கடற்பிராந்தியத்தை போராளிகள் பயன்படுத் துவது தடைபடும்.

இந்திய மண்ணிலிருந்து பிரிவினைவாதம், தனிநாட்டுக் கோரிக்கைபற்றி பிரச்சாரம் செய்வது தடுக்கப்படும். அப்படி ப் பிரச்சாரம் செய்வோர் நாடு கடத்தப்படுவர்.

இப்படியாக, எமது விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு தனது கதவை முற்றாக அடைத்துவிடவும் இந்திய அரசு முன் வந்தது.

ஒத்துழைக்க முடிவு :

இந்த ஒப்பந்தம் எமது இயக்கத்திற்கு ஒரு மிகப் பெரிய சவாலாக அமைந்தது. "திடீரென எமக்கு அதிர்ச்சியூட் டுவது போல, எமது சக்திக்கு அப்பாற்பட்டதுபோல, இந்தத் திருப்பம் ஏற்பட்டது" என எமது தலைவர் திரு. பிரபாகரன் தமது சுதுமலைப் பிரகடனத்தில் இந்த நிலைமையை விளக்கியி ருப்பது சாலப்பொருந்தும். ஒன்று, இந்தியாவுடன் ஒத்துழைக்க வேண்டும் அல்லது இந்தியாவுடன் முரண்பட்டு, இந்திய இரா ணுவத்துடன் மோதவேண்டும் என்ற மிகச் சங்கடமான சூழ்நி லைக்கும் நாம் தள்ளப்பட்டோம்.

இந்த ஒப்பந்தத்தை இந்திய இலங்கை அரசுகள் இரகசி

யமாக உருவாக்கின. இதுபற்றி எமது இயக்கத்தை கலந்தாலோசிக்கவில்லை. ஒப்பந்தத்தை தயார்செய்துவிட்டு, கைச்சாத்திடுவதற்கு முன்பாக, எமது தலைவர் பிரபாகரனை டில்லிக்கு அவசர அவசரமாக அழைத்துச்சென்று ஒப்பந்த நகலை அவரிடம் வாசித்துக்காட்டி, அவரை இணங்கச்சொல்லி வற்புறுத்தினார்கள்.

'இந்த ஒப்பந்தத்தில் பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன; குறைபாடுகள் இருக்கின்றன; இந்த ஒப்பந்தம் தமிழ் மக்களின் நலன்களைப் பேணவில்லை; அவர்களது பாதுகாப்பிற்கு உத்தரவாதம் அளிக்கவில்லை; இந்த ஒப்பந்தம் தமிழ்மக்களின் பிரச்சனைக்கு ஒரு நிரந்தரத் தீர்வை அளிக்குமா என்பதில் எமக்கு சந்தேகமுண்டு; ஆகவே இந்த ஒப்பந்தத்தை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது, எனப் பிரபாகரன் இந்திய அதிகாரிகளிடம் திட்டவட்டமாக் கூறினார்.

இதனையடுத்து பாரதப் பிரதமர் திரு. ராஜீவ் காந்தி பிரபாகரனை அழைத்து நீண்ட நேரமாகப் பேசினார். இந்த ஒப்பந்தத்திலுள்ள குறைபாடுகள் பற்றியும், தமிழ் மக்கள் பாதுகாப்புப் பிரச்சனை பற்றியும் திரு.பிரபாகரன் பாரதப் பிரதமரிடம் எடுத்துவிளக்கினார். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் பாரதப் பிரதமர் சில உறுதிமொழிகளை அளித்தார். இதில் முக்கியமாக,

* தீர்வுத் திட்டத்திலுள்ள குறைபாடுகள் தீர்த்துவைக்கப்படும்.

* விடுதலைப் புலிகளின் தலைமையில் வடக்கு, கிழக்கு இணைந்த ஒரு இடைக்கால அரசு நிறுவப்படும்.

* தமிழ் மாநில பொலிஸ் நிர்வாகம் புலிகள்வசம் ஒப்படைக்கப்படும்.

* இந்திய சமாதானப்படை தமிழ் மக்களின் பாதுகாப்பிற்கு பொறுப்பேற்கும்.

பாரதப் பிரதமரின் உறுதிமொழிகளை அடுத்து, நாம் ஆயுதங்களை கையளிக்க இணங்கினேம், தமிழ் மக்களின் நலன்கள் பேணப்படும்பட்சத்தில், இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்த அமுலுக்கு ஒத்துழைப்பதாகக் கூறினேம்.

நாம் வாக்களித்தப்படி, கணிசமான தொகையில் எமது ஆயுதங்களை இந்திய அமைதிப்படை வசம் ஒப்படைத்தோம். இந்தியாவுடன் நல்லுறவைப்பேணும் நல்லெண்ண முயற்சியாக, இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்த அமுலுக்கு எமது ஒத்துழைப்பின் அறிகுறியாக நாம் ஆயுதங்களை கையளித்தோம். இடைக்கால அரசு நிறுவப்பட்டதும் எஞ்சிய ஆயுதங்களையும் கையளிப்பதாக வாக்குறுதி அளித்தோம். நாம் ஆயுதங்களை கையளித்தபோது எமது மக்களையும் போராளிகளையும் பாதுகாக்கும் பொறுப்பையும் இந்தியாவிடம் கையளித்தோம். இந்தப் பொறுப்புபற்றி எமது தலைவர் பிரபாகரன் சுதுமலையில் பிரகடனப்படுத்தியதாவது :

“நாம் எமது மக்களின் பாதுகாப்பிற்காக எத்தனை அளப்பரிய தியாகங்களைப் புரிந்தோம் என்பதை நான் இங்கு விளக்கத்தேவையில்லை எமது இலட்சியப் பற்றும் தியாக உணர்வும் எத்தன்மை வாய்ந்து என்பதை எமது மக்களாகிய நீங்கள் நன்கு அறிவீர்கள். உங்கள் பாதுகாப்பிற்காக, உங்கள் விடுதலைக்காக , உங்கள் விமோசனத்திற்காக நாங்கள் ஏந்திய ஆயுதங்களை இந்திய அரசிடம் ஒப்படைக்கிறேம். நாம் இந்த ஆயுதங்களைஒப்படைக்கும் கணத்திலிருந்து எமது மக்களாகிய உங்களின் பாதுகாப்பு என்ற பொறுப்பையும் இந்தியாவிடம் ஒப்படைக்கிறேம். ஈழத் தமிழரின் ஒரே பாதுகாப்பு சாதனமாக இருந்துவந்த இந்த ஆயுதங்களை இந்திய அரசு எம்மிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்வதிலிருந்து எமது மக்களின் பாதுகாப்பு என்ற பெரும் பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொள்கிறது. ஆயுதக் கையளிப்பு என்பது இந்தப் பொறுப்பு மாற்ற த்தைத் தான் குறிக்கிறது....எமது எதிரியிடமிருந்து எம்மைப்பாது காக்கும்பொறுப்பை இந்திய இராணுவ வீரர்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறர்கள். நாம் ஆயுதங்களை அவர்களிடம் கையளிப்ப

திலிருந்து ஈழத் தமிழன் ஒவ்வொருவனதும் உயிருக்கும் பாது காப்பிற்கும் இந்திய அரசுதான் பொறுப்பாக இருக்கவேண் டும் என்பதை நான் இங்கு அழுத்திக்கூற விரும்புகிறேன்."

பிரபாகரன் தனது வாக்குறுதியை நிறைவேற்றினுர். பாரதம்மீதான தனது நல்லெண்ணத்தை வெளிப்படுத்தினுர். தனது மக்களின் நலன்பேணப்படும், தனது மக்களுக்கு பாது காப்பு வழங்கப்படும் என்ற நம்பிக்கையில் ஒப்பந்த அமு லுக்கு இசைவாக ஆயுதங்களை வழங்கினுர்.

எமது மக்களின் பாதுகாப்பு என்ற பெரும் பொறுப் பை இந்திய அரசு எவ்விதம் நிறைவேற்றியது என்பதை நாம் இங்கு விளக்கவோ, விவரிக்கவோ தேவையில்லை. நாம் ஆயு தங்களைக் கையளித்ததைத் தொடர்ந்து, ஒன்றன்பின் ஒன்ருக நடைபெற்ற நம்பிக்கைத் துரோகச் சம்பவங்களும், வாக்குறு திகளை காற்றில் பறக்கவிட்ட கதைகளும், ஒப்பந்த மீறல்களும், இறுதியில், இந்திய இராணுவ பயங்கரவாதம் தமிழீழத்தை ரண களமாக்கிய கோர நிகழ்வுகளும் இன்று உலகறிந்த விசயம். இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் அமுலுக்கு பங்கம் விளைவிக்கும் வகையில் எமது இயக்கம் எந்த வகையிலும் நடந்துகொள்ளவில்லை. ஆனுல் இலங்கை இந்திய அரசுகள் தாம் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்திற்கு முரணுனவகையில், தமிழ் மக்களின் நலனுக்குப் பாதகமான முறையில் எவ்விதம் நடந்துகொண்டன என்பதை மட்டும் இங்கு சுருக்கமாக சுட்டி க்காட்ட விரும்புகிறோம்.

இலங்கை அரசு, தமிழ் அரசியல் கைதிகளை விடுதலை செய்ய மறுத்தது; அவசரகால நிலையை வாபஸ்பெற மறுத்தது; தமிழ்ப் பகுதிகளில் சிங்களக் குடியேற்றத்தை தீவிரப்படுத்திய து; ஆயுதப் படைகளை முகாம்களுள் முடக்காது தமிழ்ப் போ ராளிகளை வேட்டையாடியது; விடுதலைப் புலி தளபதி களை கைதுசெய்து, கொழும்பு கொண்டுசென்று கொலைசெய்ய முனைந்தது; வடக்கையும் கிழக்கையும் இணைக்க மறுத்தது; மாகாண சபைத் திட்டத்தின் குறைபாடுகள்பற்றி பேசமறுத்தது.

இந்திய அரசு, புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இடைக்கால அரசு, பொலீஸ் நிர்வாகம் ஆகிய உறுதிமொழிகளை நிறைவேற்றத் தவறியது; புலிகளிடமிருந்து ஆயுதங்களைப் பறிப்பதில் அக்கறை காட்டிய அதே சமயம் ஏனைய அமைப்புகளுக்கு ஆயுதம் வழங்கியது; இந்த அராஜகக் குழுக்களுக்கு தமிழீழத்தில் தளம் அமைத்துக்கொடுத்து புலிகளை வேட்டையாடிக் கொல்ல அனுமதித்தது; கிழக்கு மாகாணத்தில் பாதுகாப்பற்ற நிலையில் வாழும் எமது மக்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்காமல் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள யாழ்ப்பாணக்குடாவில் இராணுவத்தைக் குவித்து முகாம்களை நிறுவியது; திலீபன் உயிர் நீக்க அனுமதித்தது; தனது பாதுகாப்பிலிருந்த விடுதலைப் புலி தளபதிகளை அநியாயமாகச் சாவதற்கு அனுமதித்தது; விடுதலைப் புலிகள்மீது யுத்தம் தொடுத்தது; ஆயிரக்கணக்கில் அப்பாவித் தமிழ் மக்கள் அழிவதற்கு பொறுப்பாக இருந்தது.

ஈழத் தமிழரின் நல்வாழ்வைப் பேணுவதற்காக, இனப் பிரச்சனையை தீர்ப்பதற்காக, தமிழீழத்தில் சமாதானத்தைப் பேணுவதற்காக இந்தியாவும் இலங்கையும் கூட்டுச்சேர்ந்து, ஒப்பந்தம்செய்து, இதுவரை ஈட்டிய சாதனைகள் இவைதாம்.

இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்திற்கு விரோதமாக நடந்தவர்கள் யார்? ஒப்பந்தத்தை மீறியவர்கள் யார்? விடுதலைப் புலிகளா? அல்லது இந்திய, இலங்கை அரசுகளா?

இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டு எட்டு மாதங்கள் ஆகிவிட்டன். இந்த எட்டு மாதங்களில் ஆறு மாதங்களை தமிழர்களுக்கு எதிரான ஒரு அநியாயமான யுத்தத்தில் செலவிட்டு தமிழீழத்தில் சாவையும் அழிவையும் பெருக்கியதைத் தவிர இந்திய அரசு வேறு எதையும் சாதிக்கவில்லை.

இதிலிருந்து ஒன்று தெள்ளத்தெளிவாகிறது. அதாவது ஈழத் தமிழரின் நலனில் அக்கறைகொண்டு, இனப் பிரச்

னையைத் தீர்க்கும் இலட்சியத்தோடு இந்த ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளப்படவில்லை.

இந்த ஒப்பந்தத்தின் வாயிலாக தனது பூகோள-அரசியல் நலன்களை நிலைநாட்டிக் கொள்வதிலேயே இந்திய அரசு அக்கறை கொண்டிருக்கிறது.

இலங்கை அரசைப் பொறுத்தவரை, புலிகள் இயக்கம் அழிவதிலும், தமிழரின் சுதந்திர இயக்கம் சாவதிலுமே பிரதான அக்கறை காட்டுகிறது.

ஈழத் தமிழரின் நலன்களைப் பேணுவதில் உண்மையான அக்கறையும், உறுதியும் கொண்டிருப்பது விடுதலைப் புலி இயக்கமேயாகும். ஆகவே, தமிழரின் நலன் என்ற விசயத்தில் விடுதலைப் புலி இயக்கம் இந்திய, இலங்கை அரசுகளுடன் முரண்பட்டு நிற்கிறது. இந்த முரண்பாடுதான் யுத்தமாகவும் வெடித்திருக்கிறது. இந்த யுத்தத்தில் விடுதலைப் புலிகளை அழித்து விட்டால் தமிழரின் பிரச்சனைக்கு தீர்வு காணலாம் என இந்திய அரசு கருதினால் அதைப்போல அரசியல் அசட்டுத்தனம் எதுவுமிராது. ஏனென்றால், விடுதலைப் புலிகளின் அழிவு தமிழரின் நலன்களைக் கொல்வதற்கு ஒப்பாகும்.

இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தை அமுல்நடத்த முடியாமல் இருப்பதற்கு விடுதலைப் புலிகள்தான் முட்டுக்கட்டையாக இருக்கிறார்கள் என இந்திய இலங்கை அரசுகள் கூட்டாகச் சேர்ந்து ஒப்பாரிவைக்கின்றன. இந்திய அரசு இன்னும் ஒரு படி கூடச்சென்று, ஒப்பந்தத்தை அமுல்நடத்தும் பணியாகவே விடுதலைப் புலிகளோடு போர் புரிவதாக ஒரு விதண்டா வாதத்தை முன்வைக்கிறது. இந்த நொண்டி வாதங்களை எல்லாம் ஈழத் தமிழரும், இந்திய மக்களும், உலக சமுதாயமும் ஏற்றுக்கொள்ளப் போவதில்லை. இந்த ஒப்பந்தம் மூலம் ஈழத் தமிழ் மக்களுக்கு நீதி வழங்கப்படவில்லை என்ற யதார்த்த உண்மையை இன்று முழு உலகமும் உணரத் தொடங்கி விட்டது.

நாம் இந்த யுத்தத்தை விரும்பவில்லை. நாம் சமாதானத்தை விரும்புகிறோம். சண்டை நிறுத்தத்தை விரும்புகிறோம். இந்தியாவுடன் நல்லுறவைப் பேண விரும்புகிறோம்.

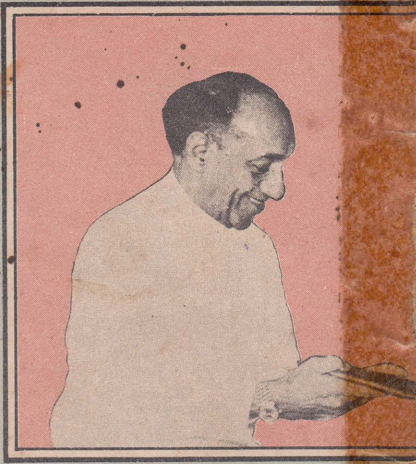
தென்னுசிய பிராந்தியத்தில் இந்தியாவின் வல்லாதிக்க முக்கியத்துவத்தை நாம் அங்கீகரிக்கிறோம். இந்தியாவின் இந்து சமுத்திர சமாதானக் கொள்கையை வரவேற்கிறோம். இந்தியாவின் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புக் கொள்கையை மதிக்கிறோம். இந்தியாவின் பூகோளஅரசியல் நலன்களையும் வெளியுறவுக் கொள்கையையும் கௌரவிக்கிறோம்.

இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் ஒரு சர்வதேச உடன்பாடு என்ற அந்தஸ்தைக் கொண்டிருப்பதால் இந்த ஒப்பந்தத்தில் இந்தியாவின் சர்வதேச கொள்கைகளையும் பூகோள தேசிய நலன்களையும் பிரதிபலிக்கும் அம்சங்கள் அனைத்தையும் நாம் ஆதரிக்கிறோம். அதே சமயம் இந்த ஒப்பந்தம் ஈழத்தமிழர் பிரச்சினைக்கு ஒரு நியாயமான தீர்வு அளிப்பதாகவோ அன்றி அவர்களது நலன்களைப் பேணுவதாகவோ அமையவில்லை என்பதே எமது நிலைப்பாடாகும். ஈழத்தமிழர் நலன்கள் பேணப்படும் வகையில் இந்திய அரசு நடவடிக்கைகளை எடுக்குமாயின் இந்த ஒப்பந்த அமுலுக்கு நாம் ஒத்துழைக்கத் தயாராக இருக்கிறோம்.

ஈழத்தமிழரின் துயரைத் துடைக்க வேண்டிய தார்மீகக் கடைப்பாடு இந்திய அரசுக்கு உண்டு. இராணுவப் பலாத்காரப் பாதையைக் கைவிட்டு, தர்மத்தின் பாதையில் சென்று இந்த தார்மீகக் கடமையை பாரதம் பூர்த்தி செய்து வைக்கும் என நாம் கருதுகிறோம்.

அரசியற் பிரிவு
தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்.

இந்திய அரசானது தனது தேசிய பூகோள நலன்களைக் கருதியே இந்த ஒப்பந்தத்தைச் செய்திருக்கிறது. தமிழ் மக்களின் நலன்களை முற்றாகப் புறக்கணித்து, அவர்களது நியாய பூர்வமான அரசியல் கோரிக்கைகளை உதாசீனம் செய்து இந்திய அரசானது தனது பூகோள நலன்களுக்கு மட்டும் முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளமைதான் இந்த ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையான குறைபாடாகும்.

தமிழ் மக்கள் நலனில் அக்கறைகாட்டுவதாக நடித்து, தமிழரின் அழிவுக்காக ஒப்பாரி வைத்து, மனிதாபிமான போலிக் கண்ணீர் வடித்து, தமிழ்ப் போராளிகளை தனது கூலிப் படைகளாகப் பாவித்து, இறுதியில் இந்திய அரசானது தனது சுயநல தேசிய நலனைப் பூர்த்திசெய்துகொண்டது.